

Hladina od minule poklesla o metr a v jezeře Farrisvannet se objevila stará veslice. Ležela na boku zpola zabořená v bahně, v trupu měla díru a záďi spočívala v kalné vodě.

Evert Harting se posadil na okraj kufru auta a natáhl si holínky. Vzduch se ani nehnul. Posunul si štítek kšiltovky a chvíli se jen rozhlížel po jezeře. Hladina byla téměř jako zrcadlo. Slunce se v ní odráželo tak silně, že musel pohled odvrátit.

Podél břehu zbyl po vodě široký bezbarvý pruh. Nedotčená oblast.

Připnul si opasek s nářadím, z auta vytáhl detektor kovů a zkusmo jím máchl k zadnímu kolu. Jakmile se sonda přiblížila k ráfku, ozval se hlasitý tón a na monitoru naskočilo správné oznámení.

Když vykročil k místu, které hodlal prohledat, vznesl se před ním pták s dlouhým zobákem. Vyschlé jílové dno bylo popraskané. Po celé ploše se táhla pavučina trhlín. Někde vykuchovaly kameny, jinde polehávaly trsy suchého, zvadlého rákosí.

Tenká pevná krusta mu pod nohama praskala a drolila se.

Došel k velkému kameni, u něhož posledně skončil, a pustil se metodicky do práce. Jeho vlastní stopy z minule tu byly nadále patrné. Kráčel podél nich, až došel ke skalnímu výčnělku. Tam se obrátil a šel zpátky. Hukot aut na dálničním mostě jižně odsud sem doléhal jako vzdálený šum.

Detektor cosi zaznamenal. Vysokofrekvenční tón ohlásil, že v nevelké hloubce tu leží něco z lehkého kovu. Evert tušil, co to asi bude. Nohou předmět vydloubl – objevila se prázdná plechovka od piva. Zvířený prach ho zaškrabal v krku. Popošel dál, upravil citlivost a pokračoval.

Doufal, že najde stopy po někdejším hradu Fresjeborgen, který prý stával kdesi na břehu jezera, než ho někdy v sedmnáctém

století strhla povodeň. Údajně se v něm nacházely jak železné komnaty pro panny, tak železné věžičky, Evert by se však klidně spokojil i s nálezem starého ručně kovaného hřebíku.

Párkrát si lokl z lahve na opasku a dál se věnoval pátrání.

Na vyschlém dně se jedno přes druhé válelo několik rozlámaných prken. Byla porostlá zelenými řasami a zčásti shnilá.

Přejel nad nimi sondou. Přístroj nevydal ani hlásku.

Pod skalami lemujícími zvolenou oblast uvázlo v bahně naplavené dříví. Vmanévroval sondu mezi šedivý kmen a kořen. Okamžitě cosi zaznamenala, zvukový signál rychle vystoupal a vzápětí prudce klesl. Indikátor na monitoru naznačoval, že by mohlo jít o měď nebo jiný dobře vodivý kov.

Evert detektor odložil a kořen odtáhl. Zjistil, že v jednom bočním kořeni uvízla zoxidovaná rybářská nástraha.

Kdykoli detektor zapípal, Evert zbystřil, ale většinou nacházel jen staré harampádí. Jednou objevil dánský stříbrňák z roku 1642, dvoušilink z doby krále Kristiána IV. Ležel na kraji pole táhnoucího se podél úvozu ve Stokke. Jindy narazil na stříbrný náprstek datovaný do konce devatenáctého století.

Nechal nástrahu nástrahou, vracel se ve vlastních stopách a snažil se máchat sondou tak, aby se nyní prohledávané úseky překrývaly s těmi už prozkoumanými. Do zátylku ho pálilo slunce. Zpocená košile se mu lepila na tělo.

S každým máchnutím se blížil k vodě. Propočítal si, že mu zbývají ještě tři obrátky, ale vtom se detektor znovu rozpípal. Indikátor naznačoval, že by mohlo jít o zlato.

Evertovi se rozbušilo srdce. Kroužil sondou tak, aby místo nálezu zúžil. Pípala chvíli hlasitěji, chvíli zase tišeji. Monitor oznamoval, že nalezený předmět leží poměrně hluboko, ve dvaceti- až třiceticentimetrové hloubce.

Nejhlasitěji se signál ozýval nad úzkou prasklinou v suchém dně. Označil si místo hranou sondy, detektor odložil, kšiltovku si posunul do týla a rukávem košile si otřel pot z čela.